

บทที่ ๖

สายลมโผยเอื่อย แสงแดดสว่างไสว ได้ท้องฟ้าสีคราม
สุดลูกหูลูกตา รถเก๋งสีดำคันใหญ่ค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปจอด
เลียบบหน้าบ้านสี่ขาหลังหนึ่ง รองเท้าหนังเงาวับคู่หนึ่งก้าว
ออกจากรถฝั่งคนขับแล้วเดินอ้อมไปทางฝั่งที่นั่งข้างคนขับ
ก่อนจะเปิดประตูรถให้หญิงสาวที่นั่งคู่กัน

"ขอบคุณค่ะ" เรเวน เหลียงยิ้มสวย ดวงตากลมโต
สดใสที่ประดับอยู่บนใบหน้ารูปไข่ที่มีผิวชมพูระเรื่อต่อให้
ยิ้มก็จะไม่หริ่เล็กจนเห็นเป็นเส้นเดียว นัยน์ตาดำฉลပ်
เปล่งประกายดุจดวงดาว ริมฝีปากอวบอิมชุ่มชื้นหลอมรวม
เป็นใบหน้าสวยหวานหมดจด

แม้จะไม่ได้สวยหยาดฟ้ามาดิน แต่เธอจะมี
บรรยากาศรอบตัวที่น่ารัก เป็นกันเอง ไร้เดียงสา ทั้งยัง

6 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

เป็นธรรมชาติ ปราศจากแรงกดดัน ชวนให้รู้สึกสบายใจ
เมื่ออยู่ใกล้ๆ ชายหนุ่มที่กำลังมองเธออยู่ในเวลานี้เช่นกัน
เขาให้คะแนนด้านความน่ารักเป็นกันเองของเธอสูงทีเดียว
ตั้งแต่แรกพบเธอ เขาก็เข้าใจแล้วว่าทำไมแม่ของเขาถึงได้
ชื่นชอบหญิงสาวที่ได้พบเพียงไม่กี่ครั้งคนนี้นัก ครึ่งปีมานี้
ถึงได้คะยั้นคะยออยากแนะนำให้พวกเขาทั้งสองคนรู้จัก
กัน

"เป็นเกียรติครับ" โยเซฟ จัวยชัยยิ้ม ยื่นมือออกไป
รับหญิงสาวขณะก้าวลงจากรถอย่างสุภาพบุรุษ

ได้แสงอาทิตย์สดใส ทำทางคล่องแคล่วยิ่งทำให้เขา
ดูปราดเปรียว ใบหน้าหล่อเหลาเป็นอันยิ้มบางๆ ทุกท่วงท่า
ที่เคลื่อนไหวล้วนสุภาพและสง่างาม เผยให้เห็นว่าเขาได้รับ
การอบรมที่ดีมาตั้งแต่เด็ก แม้จะเกิดในตระกูลร่ำรวย
ทว่าเขาไม่เคยวางท่าใหญ่โตเลยสักนิด กลับองอาจราวกับ
เจ้าชายขี่ม้าขาว...

เธอวางมือลงบนมือใหญ่เบาๆ สัมผัสจากฝ่ามืออุ่น
หนาราวกับมีไฟฟ้าสถิตอ่อนๆ เล่นมาจากปลายนิ้วเป็นระยะ
ทำเอาหัวใจดวงน้อยของเธอเต้นตึกตักกระรัว บ่งบอกอย่าง
ตรงไปตรงมาว่าเธอชอบชายหนุ่มคนนี้ เรียกได้ว่าชอบถึง
ขั้นลิงโลด หัวน้ใจอย่างควบคุมไม่อยู่ก็ว่าได้ นี่เป็น
พรหมลิขิตที่ยากเกินจะบรรยาย!

จ๊วเวย 7

ไม่อยากเชื่อเลยว่านี่จะเป็นการออกเดทครั้งที่สาม หลังจากการดูตัวของทั้งคู่เท่านั้น แต่เธอกลับชอบชายหนุ่ม คนนี้ราวกับถูกชะตาฟ้าลิขิตเอาไว้แล้ว เธอประทับใจเขา ตั้งแต่แรกพบ ยิ่งได้เจอกันก็ยิ่งตกหลุมรักมากขึ้นเรื่อยๆ เขาอายุมากกว่าเธอสามปี ปีนี้อายุยี่สิบเจ็ด กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ไฟแรง แต่เท่าที่ฟังจากผู้ใหญ่เล่ามาและเธอสังเกตด้วยตัวเอง เขามีความเป็นผู้ใหญ่สุ่มมากกว่า ชายหนุ่มในวัยเดียวกัน สุภาพอ่อนโยน ไม่เหมือนพวกผู้ชายที่เคยตามจีบเธอสมัยเรียน บางคนทำตัวเหมือนเด็ก ข้างถึงขั้นไม่รักษามารยาท บางครั้งก็พูดอะไรที่ทำให้รู้สึกกระอักกระอ่วนหรือไม่ก็รู้สึกเหมือนถูกก่อกวน

อาจเพราะได้รับอิทธิพลจากพ่อและพี่ชาย เมื่อเทียบกับชายหนุ่มอารมณ์ดีที่ยังรู้จักเอาอกเอาใจผู้หญิงแล้ว เธอชอบผู้ชายที่มีความสุ่มและรับผิดชอบแบบนี้มากกว่า ฉะนั้นตั้งแต่แรกพบเธอก็หลงเสน่ห์เขาทันที แถมยังชื่นชมที่เขามีมันสมองอันฉลาดหลักแหลมไม่เป็นรองใคร...จุดนี้ของเขาเหมือนครอบครัวของเธอเลย!

ได้ยืนยันว่าเขาเป็นนักเรียนดีเด่นมาตั้งแต่เด็กเพื่อเตรียมความพร้อมในการสืบทอดกิจการบริษัทก่อสร้างของครอบครัว ไม่เพียงแต่จบการศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่งที่ต้องใช้เวลา

8 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

เรียนห้าปีได้ภายในสามปี เข้าสอบจนได้รับใบประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมแล้ว ยังใช้เวลาช่วงที่เป็นทหารเกณฑ์เตรียมตัวสอบเรียนต่อระดับปริญญาโท ทันทีที่ออกจากกองทัพก็เข้าเรียนต่อสาขาการจัดการธุรกิจและสาขาอื่นๆ ที่เกี่ยวกับด้านการเงินจนจบ ก็เริ่มเข้าไปฝึกงานในหน่วยงานสำคัญของ 'โรฟท์คอนสตรัคชั่น' เมื่อปีที่แล้ว และวางแผนจะสืบทอดตำแหน่งประธานบริษัทจากพ่อของเขาปีหน้า

สุภาพบุรุษอัจฉริยะ!

หลายครั้งเวลาที่มองเขา เธอก็อยากจะปรบมือชื่นชมชายหนุ่มที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและความสามารถจนแทบทนไม่ไหว! คิกๆ...

แต่แม่บอกว่าเป็นผู้หญิงต้องรู้จักสำรวม ทุกครั้งก่อนออกจากบ้านเป็นต้องกำชับเน้นย้ำกับเธอเสมอว่าอย่าทำผิดต่อป้าย 'ตระกูลบัณฑิต' แผนใหญ่ในห้องรับแขกของตระกูลเหลียง ลืมบอกไปว่าตระกูลของเธอ...นอกจากเธอแล้ว ไล่ขึ้นไปหลายรุ่นตั้งแต่ก่อนสมัยสาธารณรัฐจีนล้วนเป็นบัณฑิตที่เป็นตัวอย่างของปัญญาชน เพราะฉะนั้นไม่ว่าเธอจะประทับใจเขาแค่ไหนก็ไม่ควรลืมสำรวมกิริยาและรักษาภาพลักษณ์ที่กุลสตรีพึงมี ต้องไม่ทำให้พ่อแม่พี่น้องและบรรพชนตระกูลเหลียงทั้งสืบแปดรุ่นต้องอับอายขายหน้า

จ๊วเวย 9

เฮื้อ 'คุณนายแม่' ของเธอมักเป็นกระต่ายตื่นตูมเสมอ ไม่ว่ายังไงเธอก็ไม่มีทางซื้อบื้อจนถึงขั้นทำให้ตัวเองขายหน้าต่อหน้าชายหนุ่มที่ชอบแน่นอน เธอจะต้องรู้จักรักษาภาพลักษณ์ให้ดูอ่อนหวานถึงจะเหมาะสมกับเขาที่หล่อเหลาส่งางาม

"ทางนี้ครับ"

เขาแยมรอยยิ้ม จูงมือเล็กๆ ของเธอเดินหน้าไปเพียงไม่กี่ก้าว เกร่างเล็กใหญ่ก็ยืนอยู่หน้ารั้วกำแพงของบ้านพัก เขาไขกุญแจประตูลุลายบานใหญ่

เรเวนปฏิบัติตามคำสอนของผู้เป็นแม่อย่างเคร่งครัด เธอแอบชำเลืองมองท้ายทอยสวยๆ ของเขา หญิงสาวบิตนี้วิ่งเร็วไปมาก่อนเงยหน้ามองสิ่งก่อสร้างสไตล์ยุโรปสูงสามชั้นเบื้องหน้า ฟองสบู่สีชมพูมากมายลอยคว้างอยู่ในจินตนาการของหญิงสาววัยแรกแยม หัวใจดวงน้อยยั้งเต้นโครมคราม!

เขินจังเลย เพิ่งเจอกันครั้งที่สี่เอง เขาก็ชวนเธอมาสำรวจบ้านของเขาเสียแล้ว ส่วนเธอก็ตื่นตอบตกลงอย่างไม่อายเพราะอยากทำความรู้จักเรื่องราวที่เกี่ยวกับชายหนุ่มคนนี้ให้มากขึ้น เธอชอบเขามากจริงๆ...

"ว้าย..." เธอเอาแต่มองเขากับบ้านอย่างไม่ละสายตาจนลืมมองทางเดิน พอเดินเข้าบริเวณลานบ้านก็สะดุดตา

10 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

ตัวเองจนเซกลาไปข้างๆ...

"ระวัง" เขารีบเอื้อมมือไปปรับร่างนุ่มของเธอ พุง
ให้เธอยืนทรงตัวไว้ได้ "เป็นอะไรหรือเปล่า"

เสียงวินาที่นั่น การเคลื่อนไหวที่ปราดเปรียว น้ำเสียง
อ่อนโยนที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใย และอ้อมแขน
แข็งแรงก็เหมือนกับตาข่ายนิรภัยอันแน่นหนาที่มาห่อหุ้ม
หัวใจของเธอไว้จนดินไม่หลุด...

ในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วินาที เธอก็รู้สึกว่าคุณ
หลงรักเขาเข้าเต็มเปาอย่างถอนตัวไม่ขึ้นแล้วจริงๆ เชื่อมัน
ว่าชายหนุ่มคือเจ้าชายตัวจริงในชีวิตเธอ ไม่อย่างนั้นก็คง
ไม่สามารถลั่นกลอนหัวใจที่เรียบนิ่งดุจทะเลสาบของเธอ
ได้แบบนี้

ในโลกนี้นอกจากพ่อกับพี่ชายที่เธอรักแล้ว เธอ
ไม่เคยศรัทธาและชื่นชมผู้ชายคนไหนแบบนี้มาก่อน ชาย
คนนี้...มีกลิ่นอายที่เธอรักและให้ความรู้สึกว่ารักเธอด้วย...

"ฉันไม่เป็นไรค่ะ เพราะที่บ้านหลังนี้สวยมาก...
สะะๆ..." เธอยกมือกุมหน้าอกที่หัวใจเต้นระรัว หัวเราะ
เคอะเขินปนใสซื่อ นิ้วเรียวยาวขาวผ่องเสยผมไปทัดหลัง
ใบหู แอบโล่งใจที่ไม่ได้หกล้มหน้าทิมต่อหน้าผู้ชายที่ชอบ
โชคดีจริงๆ!

"จริงเหอ ังนี้ก็ต้องขอบคุณมากที่ชื่นชอบผลงาน

จั่วเยช 11

ของผม" โยเซฟมองนวลแก้มแดงปลั่งของเธอยิ้มๆ เขา
ล่องรู้ความรู้อีกหลงใหลได้ปลื้มของเธอได้อย่างไม่ยากเย็น
ไม่ใช่เพราะเขาเดาใจคนอื่นเป็น แต่เป็นเพราะดวงตาคู่นั้น
ของเธอกระจ่างใสราวกับกระจกสะท้อนความรู้สึที่ดีๆ
ออกมาให้เห็นได้ไม่ยาก แม้ว่าเธอจะพยายามซ่อนเร้น
ความรู้สึกของตัวเอง ทว่าประกายตื่นเต้นดีใจที่ฉายอยู่
บนใบหน้ากลับไม่อาจปิดบังใครได้

และทุกครั้งที่เขามองเธอกลับ เธอก็จะก้มหน้างุด
ด้วยความเขิน ทั้งเขินอายและกลัวๆ กลัวๆ เหมือนอย่าง
ตอนที่ใบหน้าของเธอแดงก่ำราวกับแอปเปิ้ลฟูจิน้ำ

เขาชอบปฏิกิริยาที่น่ารักใสซื่อแบบนี้ของเธอ และ
มักจะผลอยิ้มตามไปด้วยโดยไม่รู้ตัว...ความจริงแล้วใน
ช่วงนี้น้อยมากที่เขาจะยิ้มจากใจ เพราะนับตั้งแต่แฟนสาว
ที่คบกันมาหกปีบอกเลิกอย่างกะทันหันแล้วไปเรียนต่อ
ต่างประเทศ สภาพจิตใจของเขาก็อยู่ในภาวะเศร้าหมอง
มาตลอด ครึ่งปีหลังจึงเริ่มดีขึ้นบ้าง เนื่องจากผ่านพ้น
วันเวลาที่เจ็บปวดไปแล้ว บวกกับได้ยินมาว่าเลิกกับเขา
ไปไม่ถึงครึ่งปีแฟนเก่าก็มีแฟนใหม่ ทั้งยังอยู่ด้วยกันกับ
ฝ่ายชาย ชินเขายังไม่ตัดใจอีกจะพานเป็นตุตลกลงเฝ้า
หาเรื่องใส่ตัว แถมยังผิดต่อความสุขุมและการรู้จักแยกแยะ
ของตัวเองที่เขาเคยภูมิใจมาตลอดอีกด้วย

12 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

บุคลิกภายนอกของเขาอาจจะดูสุภาพอ่อนโยน ทว่าความจริงแล้วกลับค่อนข้างมีความคิดเชิงวิทยาศาสตร์ ยึดหลักความเป็นจริง ก่อนจะทำอะไรต้องผ่านการไตร่ตรองอย่างรอบคอบและวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลเสมอ วางแผนการใช้ชีวิตในแต่ละช่วงวัยอย่างชัดเจนและดำเนินชีวิตตามแบบแผนที่เขาวางเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียนทำงาน แม้กระทั่งว่าจะมีความรัก แต่งงาน และมีลูกตอนอายุเท่าไร ทุกเรื่องล้วนมีการวางแผนไว้แล้วทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ ต่อให้แฟนเก่าเลิกกันไปอย่างกะทันหัน ก็ต้องไม่ส่งผลกระทบต่อแบบแผนชีวิตที่เขาวางแผนเอาไว้... เขาจะต้องมีภรรยา ก่อนสืบทอดกิจการบริษัทอย่างเต็มตัว จากนั้นจึงจะตั้งใจทุ่มเทให้กับกิจการอย่างไม่หวั่นหน้าพะวงหลัง ห้าปีหลังจากนั้นค่อยมีลูกกันสักคนสองคนมากที่สุดไม่เกินสามคน แล้วค่อยก้าวสู่ลำดับต่อไปในแผนการใช้ชีวิตที่วางเอาไว้

"คุณเป็นคนออกแบบบ้านหลังนี้เหรอ!" เรเวนเงยหน้าขึ้นด้วยความตะลึง เบิกตามองสำรวจบ้านสีขาวที่มีรูปแบบโดดเด่นไม่เหมือนใครหลังนี้อีกครั้ง

"ไม่ใช่เหรอ"

"เชื่อค่ะ" เธอไม่แคลงใจในความสามารถของเขาเลยสักนิด มิน่าถึงได้รู้สึกตั้งแต่เมื่อกี้แล้วว่ารูปแบบของมัน

จั่ววย 13

ดูสวยหรูเป็นพิเศษ! ไม่เหมือนพวกบ้านทรงสี่เหลี่ยมที่เห็น แล้วอิมครีมหม่นหมองคล้ายกันไปหมด

"ว่าแต่ทำไมคุณถึงทาหลังคาให้เป็นสีชาวล่ะ" เธอ มองหลังคาสีขาวที่แตกต่างจากบ้านหลังอื่นด้วยความสนใจ มุมเอียงของหลังคาก็มีองศากว้างกว่าบ้านทั่วไป บวกกับ กำแพงอิฐที่ก่อเรียงอยู่ด้านข้าง มองไปแล้วชวนให้นึกถึง ปราสาทในนิทาน เหมือนจะมีเพียงไฮมสเตอร์ย์หรือไม่ก็ ม่านรูดบางแห่งเท่านั้นที่สร้างรูปแบบสไตล์นี้... ง่าย! ลูกหลาน ของตระกูลปัญญาชนอย่างเธอคิดไปถึงขั้นนั้นได้ยังไงกัน ถ้าหากให้แม่รู้เข้าล่ะก็ ท่านต้องคุกเข่าก้มหัวขอขมาต่อ บรรพบุรุษแห่งๆ!

"เพราะที่นี่ไม่มีหิมะตกนะสิครับ พอทาสีขาวก็จะรู้สึก เหมือนหิมะตก" เขามองหลังคาสีขาวสะอาดปลางเล่า เหมือนคิดอะไรไปด้วย เพราะคำถามที่ไม่ได้ตั้งใจของเธอ สะกิดให้เขานึกถึงความทรงจำระยะสั้นๆ ในใจที่น่าจะลืม ไปนานแล้ว ใบหน้าคมคายหล่อเหลามีแววมัวหมองฉาย ผ่านนুবหนึ่ง

"เป็นความคิดที่โรแมนติคจังเลย" เธอไม่ทันสังเกต เห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของเขา เพียงแค่จินตนาการตาม คำพูดของเขาอย่างใสซื่อ คิดไม่ถึงว่าเขาจะโรแมนติค ขนาดนี้ รู้สึกว่าเขาเหมือนเจ้าชายที่ยืนอยู่หน้าปราสาทเกิน

14 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

ไปแล้ว!

"บ้านหลังนี้พ่อกับแม่ยกให้ผมเป็นของขวัญแต่งงาน" ไม่ถึงหนึ่งวินาที สีหน้าเขาก็กลับมาอ่อนโยนเหมือนเดิม "ของขวัญ...แต่งงาน?" หญิงสาวไม่เข้าใจ เขายังไม่ได้แต่งงานไม่ใช่หรือ

"ผมอยากแต่งงานก่อนสี่บอดกิจการอย่างเต็มตัว สร้างครอบครัวก่อน แล้วค่อยสร้างตัว ผมกับภรรยาและพวกลูกๆ จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เพราะฉะนั้นถึงได้สร้างบ้านหลังนี้" นี่คือเหตุผลที่เขาสร้างบ้านหลังนี้ แต่พอบ้านสร้างเสร็จแล้ว หญิงสาวคนที่เขาอยากจะใช้ชีวิตด้วยกันกลับจากเขาไปเสียแล้ว

"งั้นคุณก็เหลือเวลาไม่มากแล้วนะคะ มิน่าคุณถึงได้รีบร้อนมาดูตัวนี่" เธอหยอกเขาเล่น ก่อนหน้านั้นหญิงสาวก็คาดเดาตลอดว่าชายหนุ่มที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมอย่างเขา ถ้าอยู่ข้างนอกคงมีผู้หญิงยกโขยงมารุมแย่งกันอย่างเอาเป็นเอาตายซัวร์ ทำไม่ถึงยังต้องหาคู่ด้วยการดูตัวนะ แต่ในอีกแง่หนึ่งเธอก็รู้สึกชอบคุณที่บรรพบุรุษสร้างผลบุญไว้ คุณแม่ที่มีจิตศรัทธามักไปเป็นอาสาสมัครทำความดีเสมอถึงได้รู้จักกับคุณแม่จ้าวที่ใจบุญเหมือนกัน ทั้งยังไม่ถือตัวเจ้ายศเจ้าอย่าง จนเป็นแม่สื่อให้ทั้งสองได้รู้จักกัน ไม่อย่างนั้นหญิงสาวธรรมดาอย่างเธอ เรียนก็ไม่เก่ง

จ๊วเวย 15

เหมือนพี่ชายกับพี่สาว จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชน ด้วยกำลังใจและการสอนพิเศษฟรีจากครอบครัว ตอนนี้งานด้านเอกสารอยู่ในบริษัทเล็กๆ แห่งหนึ่ง จะมีโอกาสได้พบกับชายหนุ่มที่เพอร์เฟ็กต์อย่างโยเซฟได้อย่างไร

บอกตามตรง การที่เขานัดเธอออกมาเดี๋ยวกี้ทำให้เธอทั้งเซอร์ไพรส์ทั้งคาดไม่ถึงแล้ว!

ทว่าเรเวนกลับไม่รู้ว่าความจริงแล้วชายหนุ่มข้างกาย 'พอใจ' สาวน้อยที่ไร้เดียงสาและไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอย่างเธอเกินกว่าที่ตัวเธอคิดเอาไว้มาก

"ใช้ครับ เพราะฉะนั้นผู้หญิงที่กำลังจะเดินเข้าบ้านหลังนี้ก็พร้อมต้องเตรียมใจที่จะแต่งงานกับผมเร็วๆ นี้ด้วย" เขาเอ่ยปากอย่างถูกเวลา 'บอกไป' ได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง นี่ก็คือจุดประสงค์ที่เขาเชิญเธอมาเป็นแขกในวันนี้

"หา? อะไรวะ..." เธอนิ่งอึ้ง ไม่แน่ใจว่าเรื่องที่เขาพูดจะตรงกับที่เธอเข้าใจหรือเปล่า เพราะแม่สอนว่าเป็นผู้หญิงต้องรู้จักสำรวม ฉะนั้นหญิงสาวจึงไม่กล้าคิดไปไกล...

"เรเวน คุณยินดีจะเป็นคุณนายของบ้านหลังนี้ไหม" เขาถามอย่างชัดเจน จดจ้องดวงหน้าที่เต็มไปด้วยความตะลึงของเธอ รู้สึกว่าท่าทางตะลึงตาค้างของเธอช่างใส่ชื่อน่ารักน่าเอ็นดูจริงๆ จนเขาเผลอยิ้มที่มุมปาก และยิ่ง

16 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

มันใจว่าหญิงสาวที่หัวอ่อนว่าง่ายคนนี้เหมาะจะเป็นภรรยา
ของเขามาก

ภาชิตว่ามีภรรยาต้องเป็นศรีภรรยา ยังไม่ต้องพูด
เรื่องที่จับต้องไม่ได้อย่างรักหรือไม่รัก แค่หญิงสาวที่
สามารถทำให้เขาถูกชะตาได้ อีกทั้งพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายต่าง
พอใจก็สอดคล้องกับคุณสมบัติขั้นพื้นฐานในการเลือกคู่
ของเขาแล้ว ยกไปวางตรงช่องว่างในตารางแบบแผนชีวิต
ของเขาได้พอดีพอดี

"คือ...แต่ว่า...พวกเรา...จะเร็วเกินไปหรือเปล่า" เมื่อ
มีสัมผัสกัน จู่ๆ เธอก็ถลนลานด้วยความไม่อยากจะรู้สึก
เหมือนตัวลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้าจนทำอะไรไม่ถูก แม้
กระทั่งน้ำเสียงก็ยังเริ่มสั่นเครือ

ถึงจะอธิษฐานภาวนาในใจ แต่พวกเขาทั้งคู่ก็
ได้ไม่ถึงเดือน นี่ก็เร็วจนน่าอัศจรรย์เกินไปแล้วมั้ง!

"คุณไม่ชอบผมเหรอ" เขากุมมือบางของหญิงสาว
ขึ้นมา สายตาอ่อนโยนพิศมอมดวงหน้าที่เขินอายจน
แดงปลั่งของเธอ น้ำเสียงทุ้มต่ำราวกับเหล็กที่ถูกบ่มจน
หอมกรุ่นได้ที่หลังไหลเข้าสู่หัวใจที่เต้นโครมครามของเธอ
อย่างไม่ขาดสาย มอมเมออารมณ์वादฝันโรแมนติกของ
สาวน้อย...

เขาไม่ใช่คนรัก แต่ก็ยังรู้จักสร้างความหวานไหวให้

จ๊วเวย 17

อีกฝ่ายได้อย่างเหมาะสม ใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบ
ของตัวเองก็จะยิ่งทำให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

การขอเธอแต่งงานก็เป็นหนึ่งในแบบแผนที่ต้อง
ดำเนินการให้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด เขาไม่มีเวลา
มากพอที่จะเสียเวลากับเธอ ก่อนหน้านั้นนอกจากดูตัว
กินข้าว แล้วยังออกเดทไปสองครั้ง ครั้งหนึ่งไปตากลม
ชมวิวนบนเขา อีกครั้งหนึ่งไปเดินย่ำน้ำทะเลแถวชายหาด
สำหรับเขาถือว่าจบขั้นตอน 'เอ๋ยส์ญญารักมัน' แล้วปูทาง
เข้าสู่บท 'โหมโรง' สำหรับการขอแต่งงานเป็นอันเรียบร้อย

แม้เขาจะคิดว่าเธอคงไม่ปฏิเสธ แต่หากเธอปฏิเสธ
การขอแต่งงานของเขาจริง เขาก็ต้องไปหาผู้หญิงคนใหม่
ที่เหมาะสมมาเป็นเจ้าสาว แบบนั้นจะยุ่งยาก...แต่
สถานการณ์ตอนนี้เลี้ยวไม่ได้แล้ว ฉะนั้นทางที่ดีเขาจะต้อง
ทำให้สำเร็จในครั้งเดียว ทำให้เธอตกลงแต่งงานกับเขาทันที

"ขอบลิ..." เธอยอมรับความรู้สึที่ตัวเองมีต่อเขา
อย่างเขินอาย นัยน์ตามองไบหน้าหล่อเหลาคมคายของ
เขาอย่างหยาดเอี่ยม ฟังน้ำเสียงที่ชวนให้หลงใหล หญิงสาว
ที่ไม่เคยมีแม้ประสบการณ์รักครั้งแรกมาก่อนอย่างเธอ
ไม่มีทางต่อต้านการจู่โจมที่อบอุ่นนุ่มนวลแบบนี้จากชายหนุ่ม
ที่ชอบได้แน่นอน มีหน้าซ้ำเธอไม่ได้แค่เพียงชอบเขาเท่านั้น

18 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

แต่เรียกได้ว่าหลงเสน่ห์เข้าอย่างจังเลยต่างหาก...

"แล้วแต่งงานกับคนที่ชอบไม่ดีตรงไหน ผมเชื่อว่าผมทำให้คุณมีความสุขได้ คุณลุงกับคุณป้าเองก็ต้องเห็นด้วยกับการแต่งงานของเราแน่ๆ ใช่ไหม" ใบหน้าหล่อเหลาขยับเข้าไปใกล้เธออีกนิด จมูกโด่งเป็นสันได้กลิ่นหอมจางๆ สดชื่นจากตัวเธอ จู่ๆ หัวใจก็สั่นไหววูบหนึ่งอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ...

แต่เขาก็สงบจิตใจได้ทันที เตือนสติตัวเองว่าภารกิจในเวลานี้คือทำให้เธอพยักหน้าตกลง ไม่ใช่ให้ตัวเองขาดสติ

หลังผ่านความรักที่ล้มเหลวมาครั้งหนึ่ง เขาก็ตัดลึนใจอย่างแน่วแน่แล้วว่าต่อไปต้องควบคุมความรู้สึกให้แม่นยำมากขึ้น ไม่ปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ภายใต้ปัจจัยที่ไม่แน่นอนเหล่านั้นง่ายๆ อีก

"ใช่ค่ะ" เธอตัวสั่นนิดๆ เพราะอยู่ในใกล้เขาในระยะประชิด สงสัยว่าเวลานี้ตัวเองยังมีสติแยกแยะถูกผิดครบถ้วนอยู่หรือเปล่า ขอเพียงเป็นสิ่งที่เขาพูด เธอก็คงพยักหน้าตามหงึกหงัก

"ถ้าคุณไม่อยากแต่งงานกับผม ก็ปฏิเสธผมตอนนี้เลย" ขาดคำชายหนุ่มก็จุ่มพิตเธอ ทำเอาเธอเอ๋อปากไม่ได้และไม่สามารถขบคิดอะไรได้อีก

นั่นเป็นจูบแรกของเธอ และเป็นรักแรกของเธอ

จั่วเวย 19

ด้วย...

วันนั้น ใจของหญิงสาวละลายใต้แสงแดด รับประทาน
แต่งงานกับเขาภายใต้จุมพิตอันแสนหวาน

เธอนึกคิดว่าคงไม่มีวันลืมภาพที่พวกเขาทั้งสองยืนอยู่
หน้าบ้าน ภาพชายหนุ่มจ้องมองเธอด้วยแววตาที่อ่อนโยน
ดุจสายน้ำ สัญญาว่าจะทำให้เธอมีความสุขไปชั่วชีวิตอย่าง
อบอุ่น

เธอเชื่อว่าโลกนี้ยังมีเทพนิยายอันสวยงามอยู่จริง
เพราะเขากำลังจูงมือเธอเข้าสู่ปราสาทที่เขาเป็นคนสร้าง
ด้วยตัวเอง...

เหล็กต้องตีตอนร้อน โยเซฟเป็นคนที่ทำอะไร
เรียบง่ายเสมอ กลางวันเพ็งจะขอเธอนแต่งงานสำเร็จ
กลางคืนก็ไปกราบไหว้ว่าที่พ่อตากับแม่ยายในอนาคต...

"คุยเรื่องแต่งงานตอนนี้ยังเร็วไป" สถานการณ์ไม่
เป็นไปอย่างที่หนุ่มสาวคาดไว้ ไม่เพียงคุณพ่อเกลียดจะไม่
เห็นด้วยกับการแต่งงาน ท่านยังบั่นหน้าเหมือน
ศาสตราจารย์ที่เตรียมตัวปรับให้นักเรียนสอบตก

"พ่อ..."

"ใช่ เธอนึกเพ็งจะเรียนจบได้ไม่นาน น่าจะได้ใช้ชีวิต
ในสังคม เรียนรู้เรื่องหลักการปฏิบัติตัวและคบค้ากับ

20 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

คนอื่นก่อน" ลูกชายคนโตของครอบครัวตระกูลเหลียงเอง ก็ไม่เห็นด้วยที่น้องสาวคนเล็กจะแต่งงานเร็วแบบนี้

"พี่..." เธอเรียนจบมาตั้งหนึ่งปีแล้ว ไม่นานที่ไหนกัน

"คุณลุง คุณป้า ขอให้เชื่อว่าผมตั้งใจจะขอเธอเร็วไป เป็นภรรยาด้วยใจจริง ผมรับรองว่าจะรักและทะนุถนอมเธอ ให้มากที่สุด จะดูแลเธอไปตลอดชีวิตครับ" โยเซฟนั่งเรียบร้อย และเครื่องขรีม นัยน์ตาเป็นประกาย ขอร้องให้ผู้ใหญ่ทั้งสอง เห็นด้วยอย่างจริงจัง เขาไม่กระดากกับสิ่งที่พูด แม้จะไม่ได้แต่งงานเพราะรัก แต่การตัดสินใจขอเธอแต่งงานนั้นมาจากความตั้งใจจริงและเชื่อมั่นว่าจะดูแลเธออย่างดี

"อืม" เรเวนพยักหน้ารัวๆ อยู่ข้างๆ ยิ้มสดใสเป็นประกาย

ซึ่ง...

'คุณนายแม่' ส่งสัญญาณเตือนลูกสาวไม่ให้ลืมนำ ด้านหลังยังมีป้าย 'ตระกูลบัณฑิต' แผ่นใหญ่แขวนอยู่เหนือศีรษะของเธอ

ลูกสาวจึงต้องทำตามคำสั่งของผู้เป็นแม่ เก็บสีหน้า ยิ้มขึ้น ก้มหน้าลงอย่างสำรวม

"โยเซฟ ลูกพูดแบบนี้ไม่ใช่เพราะไม่เชื่อเธอ แต่ปีนี้เธอเพิ่งจะอายุยี่สิบเจ็ด ยังเร็วไปที่จะรับปากเรื่องสำคัญในชีวิต หนุ่มสาวจะมีแฟนมีคนรักไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่

จ๊วเวย 21

การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ลุงคิดว่าพวกเธอคิดให้ดีกว่าคนอื่นดีกว่า" คุณพ่อเหลียงไม่ได้หัวเราะกับคำมั่นสัญญา

ตอนที่ยอมให้บุตรสาวไปดื้อตัว เพราะหวังว่าเธอจะ
ได้รู้จักเพื่อนต่างเพศที่พึ่งพาได้ผ่านการแนะนำของคน
รู้จัก จะได้ไม่ถูกพวกผู้ชายไม่ได้เรื่องข้างนอกหลอกเอา
ได้ง่ายๆ

ใครจะคิดว่าชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา บุคลิกสง่างาม
คนนี้ก็เปิ่นหมาป่าติดกับภาพลักษณ์ภายนอกเหมือนกัน!
เพิ่งพบกันแค่นี้ก็ครั้งก็มาบอกว่าจะแต่งงานกับลูกสาวของ
เขา? เหลวไหลจริงๆ ต่อให้เขามีชาติตระกูลดีแค่ไหนก็
ไม่ได้

"คุณลุงครับ อายุของผมอาจทำให้คุณลุงไม่ไว้ใจ
แต่จะวัดความเป็นผู้ใหญ่ของคนคนหนึ่งด้วยอายุ มันก็ไม่
ค่อยยุติธรรมเท่าไร ผมกับเรเวนไม่ใช่คนที่เห็นการ
แต่งงานเป็นเรื่องเล่นๆ แม้จะรู้จักกันไม่นาน แต่พวกเรา
ต่างรู้สึกเหมือนรู้จักกันมานาน แล้วก็จริงจังกับความรู้สึก
ครั้งนี้ด้วย เราสองคนเชื่อมั่นว่าจะดูแลชีวิตการแต่งงาน
ของเราได้ เพราะฉะนั้นคุณลุงคุณป้าอนุญาตให้เราสองคน
แต่งงานกันด้วยเถอะครับ!"

โยเซฟโค้งคำนับอีกครั้ง ทำทางมั่นใจทว่าไม่รอดดี
น้ำเสียงเรียบนิ่งไม่ตระหนก แม้จะก้มหัวขออโหสิ แต่

22 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

ถ้อยคำกลับแฝงไปด้วยความแค้นขมิ้มเผยให้เห็นบุคลิกและความกล้าที่เป็นผู้ใหญ่มากเกินวัยของเขา

แบบแผนสร้างครอบครัวของเขากำลังจะเป็นรูปเป็นร่างอยู่รอมร่อ จะมาล้มเหลวในด้านของพ่อแม่เธอไม่ได้ ต่อให้ต้องเสแสร้งต่อหน้าผู้ใหญ่ว่าเกิดรักแรกพบกับบุตรสาวของพวกเขา เขาก็สามารถเล่นละครตอบโต้ให้สมจริงได้ อย่างไรก็ตามเสียคนที่พ่อแม่ก็หวังให้บุตรสาวมีหลักประกันในชีวิตหลังแต่งงานโดยไม่ต้องห่วงเรื่องปากท้องกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ คิดจากแง่มุมนี้แล้ว การที่เขาขอร้องให้พวกเขายกลูกสาวให้ก็ไม่ได้เป็นการหลอกลวงที่เลวร้ายเกินไป หลังแต่งงานแล้วขอเพียงเธอทำหน้าที่ของภรรยาให้ดี ช่วยเขาดูแลบ้านช่อง เลี้ยงดูลูกๆ เขาย่อมดูแลเธอเป็นอย่างดีในด้านปัจจัยต่างๆ

"ใช้แล้วๆ พ่อก็อนุญาตเราเถอะนะคะ!" เรเวนอดช่วยพูดไม่ได้ เธอทำใจไม่ได้ที่จะต้องให้คนรักต่อสู้อย่างกล้าพ้อหลังจากได้ยืนยันเขาบอกว่าจริงจังกับความรู้อีกครั้งนี้ นอกจากจะรู้สึกอบอุ่นซาบซ่านในใจแล้ว เธอก็ต้องลุกขึ้นมาแสดงความจริงจังของตัวเองเหมือนกัน

ซึ่ง... 'คุณนายแม่' ส่งสัญญาณเตือนอีกครั้ง

"แม่ ตอนแม่อายุยี่สิบสี่ก็คลอดพี่ใหญ่แล้วนะ ตอนนั้นคนเขาแค่จะแต่งงานกันเท่านั้น ไม่ได้ท้องก่อน..."

จั่ววย 23

ด้วยความรักและอยากให้ง่ำล้งใจชายหนุ่มทำเอาเธอเพลอ หลุดปากพูดความลับที่พอกับแม่มีลูกก่อนแต่งงานเมื่อในอดีต ไม่ได้คิดเลยว่าแม่ของเธอจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน...

บรรยายกาศกลืนไม่เข้าคายไม่ออก คุณพ่อเหลี่ยม ก้มหน้าดื่่มซา พี่ชายคนโตกับพี่สาวคนรองเงยหน้ามอง เพดาน ส่วนโยเซฟที่เป็นคนนอกได้แต่บ่นหน้าหนึ่งแต่แอบ ขำในใจ

คุณแม่เหลี่ยมหน้าซีดสลับกับหน้าเครียด รู้สึกว่าตัวเองสอนวิชาประวัติศาสตร์มานานขนาดนี้ สิ่งที่ผิดพลาดที่สุดก็คือเล่าเรื่องในตอนนั้นให้ลูกสาวที่ปากไม่มีหูรดคนนี้ ฟัง!

"ยุคสมัยไม่เหมือนกัน คนเดี๋ยวนั้นนิยมแต่งงานกันช้า พวกเขาไม่ต้องรีบร้อนขนาดนั้น" คุณแม่เหลี่ยมมีท่าที แน่วแน่

"ใช่ๆ พ่อเองก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน" คุณพ่อเหลี่ยม วางถ้วยชาลง ตั้งท่าเข้มงวดอีกครั้ง ไม่อาจทำใจให้ลูกสาว คนเล็กสุดซื่้อ้นแต่งงานออกเรือนเร็วขนาดนี้ มันง่าย สำหรับคนอื่นเกินไป

"พ่อ แม่ ปีนี่พี่ใหญ่อายุยี่สิบแปด ทำไมพอกับแม่ ถึงไล่ให้เขารีบหาแฟน รีบแต่งงานเร็วๆ ด้วยละ แบบนี้ เห็นผู้ชายดีกว่าผู้หญิงซัดๆ เลย!" เรเวนแย้งปากย่น

24 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

พี่ชายของเธอโตกว่าเขาแค่ปีเดียวเอง ต่างกันขนาดนั้น
เสียเมื่อไหร่!

คุณพ่อเหลียงมองบุตรสาวคนเล็กอย่างไม่เห็นด้วย
ความจริงแล้วตอนนี้พวกเขากำลัง 'เห็นผู้หญิงดีกว่าผู้ชาย'
ต่างหาก

"เอาเป็นว่าเรื่องแต่งงานพ่อไม่เห็นด้วย พวกเธอก็
คบหาดูใจกันสักปีสองปี ถ้าถึงตอนนั้นแล้วยังมั่นคงต่อ
กัน..."

"ก็แต่งงานกันได้แล้ว?"

"ฉันจะคอยดูก้าวต่อไป" คุณพ่อเหลียงทิ้งท้ายไว้
ก่อนเดินออกจากห้อง

"พ่อ! ปีสองปีหนูก็แก่หง่าเหงือกกันพอดี!" หญิงสาว
ร้องบอกพ่ออย่างร้อนรน

"เรเวน คำนั้นไม่ได้ใช้กันแบบนี้..." พี่ชายคนโตที่
เป็นครูสอนภาษาจีนทนฟังต่อไปไม่ไหว

คุณแม่เหลียงส่ายหน้า ไม่อาจสู้หน้าแผ่นป้ายที่
แขวนอยู่เหนือศีรษะได้ เดินออกจากห้องรับแขกตามสามี
ไป เธอต้องการพักสักหน่อย...

เรเวนมองพี่ชายพลางทบทวนครู่หนึ่ง...ไม่สนแล้ว...

"พี่ใหญ่...พี่ช่วยไปพูดกับพ่อให้หน่อยสิ!" เธอ
อดอ้อนพี่ชายคนโต รู้ว่าคำพูดของพี่ชายมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

มากที่สุดสำหรับพ่อ

"พี่เองก็ไม่เห็นด้วยที่เธอจะแต่งงานเร็วแบบนี้" คราวนี้พ่อลูกต่างเห็นพ้องต้องกัน วิธีอื่นก็ไม่ได้ผลแล้ว พี่ชายคนโตแกะมือน้องสาวคนเล็กออกก่อนจะเดินออกจากห้องไปอีกคน

"พี่ใหญ่..." นาเสียดายที่พี่ชายก็ไม่ช่วยเธอ

และแล้วพี่สาวคนรองที่ไม่ออกความเห็นมาตลอดก็เดินเข้ามา

"ฉันว่าวันนี้คุณกลับไปก่อนดีกว่า เรื่องนี้ไว้ค่อยคุยกันทีหลัง มีโอกาสเดี๋ยวฉันจะช่วยพูดกับพวกเขาให้เอง" พี่สาวคนรองค่อนข้างหัวสมัยใหม่ สมกับเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่เคยร่ำเรียนในต่างประเทศ เธอรักน้องสาวและสนับสนุนความรักของพวกเขาด้วย

"พี่รองใจดีที่สุดเลย" เรเวนกอดพี่สาวด้วยความซาบซึ้ง รู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นเหมือนแสงสว่างในความมืด

"ขอบคุณพี่รอง" โยเซฟกล่าวขอบคุณพี่สาวของเรเวนเรียกอีกฝ่ายว่าพี่รองตามว่าที่ภรรยาในอนาคต

"ได้ยินคุณเรียกพี่แล้วรู้สึกไม่ชินเลย เหมือนเอาเปรียบคุณยังไงก็ไม่รู้" ทั้งสองเกิดปีเดียวกัน เขาอายุอ่อนกว่าเธอสองเดือนกว่าเท่านั้น!

"ผมจะคิดว่าคุณเป็นพี่สาวแท้ๆ ของตัวเองเหมือน

26 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

กับเรเวน" ชายหนุ่มมองเรเวนที่ซุกอยู่ในอ้อมกอดของพี่สาว นึกถึงคำพูดที่เธอโผล่ออกมาเพราะความใจร้อน แล้วก็รู้สึกขำ

ดูเหมือนเวลาเธออยู่บ้านจะ 'เปิดเผย' ยิ่งกว่าเวลาอยู่ต่อหน้าเขาเสียอีก แต่เขาก็ชอบความร่าเริงเปิดเผยของเธอ ในใจยังคิดไปถึงขั้นว่าหลังจากพวกเขาแต่งงานกันแล้ว เธอเองก็จะอดอ้อนเขาด้วยสีหน้าท่าทางอ่อนหวานแบบนี้สินะ ความรู้สึกแบบนี้เหมือนจะไม่เลว...

"คุณจะเห็นนั่นเป็นอะไรไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคืออย่าทำให้น้องสาวของฉันผิดหวัง น้องเป็นสุดที่รักของบ้านเรา อย่าทำให้ฉันกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดที่ทำให้ชีวิตของน้องสาวพลาดพลั้งล่ะ!" เธอประกาศอย่างชัดเจนว่าเห็นเขาเป็นคนไม่เลวถึงยอมช่วย อย่าทำให้เธอกลายเป็นพี่สาวที่ไม่ดีในสายตาของคนทั้งบ้าน

"ครับ ผมจะดูแลเธออย่างดี" เขาแสดงท่าทีจริงจังอย่างสุดซึ้งเพื่อพิสูจน์บทบาทของตัวเอง ลำพังแค่เห็นท่าทีของพ่อกับพี่ชายคนโตของเธอก็ทำได้ไม่ยากกว่าหากไม่ดูแลแก้วตาดวงใจของพวกเขาให้ดีจะมีจุดจบที่สยบแน่ๆ

เรเวนส่งเขาที่หน้าประตู บอกลาเขาอย่างอึดอัดตั้งแต่ตัดสินใจจะแต่งงานกับอีกฝ่าย หัวใจทั้งดวงก็ไป

จั่วเยช 27

อยู่ติดกับเขาเสียแล้ว

วันถัดมา หญิงสาวคุยโทรศัพท์กับชายหนุ่ม ได้ยินว่าพ่อแม่ฝ่ายตระกูลจั่วยินดีที่ลูกชายตัดสินใจจะสู่ขอเธอเข้าบ้านเร็วๆ แต่ทางครอบครัวของเธอนั้น นอกจากพี่สาวคนรองแล้วก็ยังไม่มีใครยอม หัวใจของสาวน้อยก็ลุกโชนไปด้วยปณิธานการปกป้องสิทธิ์การแต่งงานของตัวเอง รีบวิ่งไปซุบซิบปรึกษากับพี่สาวคนเดียวที่สนับสนุนเธอตลอดอยู่นานพักใหญ่...

วันต่อมา เรเวนก็เปิดศึก 'ขอแต่งงาน' ครั้งใหญ่ เดินไปคุกเข่าในห้องรับแขก ยืนกรานว่าจะคุกเข่าอยู่หน้าแผ่นป้าย 'ตระกูลบัณฑิต' จนกว่าพ่อแม่จะยอมให้เธอแต่งงาน ไม่อย่างนั้นก็จะอดอาหารประท้วง

คิดจะปฏิวัติกับครอบครัวที่เคร่งครัดประเพณี ใช้วิธีเวอร์ๆ เข้าไว้ถึงจะได้ผลที่สุด!

สามชั่วโมงแรก ขาของเธอชาตึก คนในครอบครัวเดินเข้าออกห้องรับแขก ต่างคนต่างง่วนกับธุระของตัวเอง...

"เรเวน บะหมี่เนื้อวัวเอาเผ็ดไหม" คุณแม่เหลียงชะเง้อกหน้าออกมาจากในครัว

"หนูไม่กิน" เธอกำลังอดอาหาร แม่ได้ยินหรือเปล่าเนี่ย!

ห้าชั่วโมงผ่านไป พี่ชายคนโตใจอ่อนแล้วเกลี้ยกล่อม

28 ฉีกกรอบใจ ผู้ชายเพอร์เฟกต์

ให้ห้องสาวคนเล็กหยุดทำร้ายตัวเอง...เธอสายหน้า ยังคง
คุกเข่าเหมือนเดิม

หกชั่วโมงผ่านไป พี่สาวคนรองนั่งพูดกับเธอเสียง
ดังว่าอย่าทำให้พ่อกับแม่เป็นห่วง...เธอพยักหน้า เพราะ
พี่สาวแอบให้กำลังใจเธอเบาๆ

แปดชั่วโมงผ่านไป แม่ของเธอออกมาถลิ่งต่าจ้องเธอ
ต่อว่าต่อขานลูกสาวไปชุดใหญ่...หญิงสาวน้ำตาคลอเบ้าคล้าย
จะร้องไห้บนระบาย คุณแม่เหลียงก็ถอยทัพเพราะสีหน้า
ซีดขาวของเธอ กลับไปตำหนิว่าสามีใจร้ายในห้อง

สิบชั่วโมงผ่านไป ในที่สุดคุณพ่อเหลียงก็ทนดูต่อไป
ไม่ไหว เขาระเบิดอารมณ์กับลูกสาวคนเล็กอย่างหาได้ยาก...

"ทำไมลูกถึงอยากแต่งงานกับเจ้านั้นนั้ก เขามีดี
ขนาดนั้นเลยอะ"

เรเวนบอกทั้งน้ำตา "เพราะเขาเหมือนพ่อกับพี่ใหญ่
มาก...แค่ด้อยกว่านิดหน่อยเท่านั้นเอง"

ไต่ยีนแล้วพี่ชายคนโตที่หลบอยู่หลังช่องประตูหลัง
รู้สึกแสบจมูก ทั้งปลื้มใจและอาลัยอาวรณ์ ทั้งอึดอัดและ
เสียใจ ลูกผู้ชายไม่หลังน้ำตาง่ายๆ เพียงแต่ว่าจิตใจเริ่ม
โอนเอียงแล้วเท่านั้นเอง...

"พ่อ หนูชอบเขามากจริงๆ ขอร้องละ อนุญาตให้
พวกเราแต่งงานเถอะนะคะ" เธออดอ้อนไว้ว่าอน ตั้งใจ

จั่วเวย 29

จะดึงกางเกงของพ่อ แต่สะดุดขาที่เหน็บกินจนล้ม...

ร่างบางล้มพับลงบนพื้นเย็นเฉียบ ยิ่งทำให้สถานการณ์
เข้าขั้นตราบมา แม้แต่ผู้ชายใจแข็งอย่าง 'คุณผู้ชาย' เอง
ก็อดใจอ่อนยวบไม่ได้...

"เรเวน..."

"พ่อคะ..."

ด้วยบรรยากาศพาไป พ่อลูกกอดกันร้องไห้อย่าง
ไม่มีเหตุผล คุณแม่เหลียงผู้ชื่นชอบซีรีส์ก็ออกมาร่วมด้วย
พี่ชายคนโตที่อยู่หลังประตูก็เหมือนกำลังซบหน้าตา...

พี่สาวคนรองปิดประตู ขึ้นชมกับความคิดอัน
ชาญฉลาดของตัวเอง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)